

Πειθαρχία νάχης πάντα
γιατί πέφτει και ματσούκι,
κι' αν χωρίς νά ξερρής γιάντα
δεκακένως φρε χατσούκι,
σ' μέ σεβασμό μεγάλο
νά του' πης: γιά δός μου κι' άλλο.

Σέ κικνούς αστραπηδών
τρέχα νάβγρης νικητής,
πυροβολεί πρηνηδόν,
δρῆιος, γουπετής.
Πυροβολεί πυροβολεί
σέ τρεις στάσεις δίχως βόλι.

Κι' έπειτα μετά τούς κόπους
φάε' λίγο φουμοτύρι,
και ταχύς κι' άκαμντόπους
σύρε μέσα σ'τό τσαντίρι.

Κι' ύπνον νήδυμον νά πάρης,
και νά' δης μέσ' σ'δυειφύσου
πώς κοιμάται σ'τό πλευρό σου
γελαστός και πρῶς Άρης.

Θέλω του στρατιώτη νά βάλω την πλάσκα
κι' έμπρός σ'τους άνωτέρους μέ στόμα νάμια χάσκα.

Συχνά τής πειθαρχίας τό φάσμα νά προβάλλη
και νά μέ φοβερίζη,
και μέ φωνή μεγάλη
νά κρυφοθυρίζη:
Θνητέ, σέ κάθε βήμα
νά κάνης κι' ένα σχήμα.

Λησμένοι περιπάτου, και τών πεζοδρομίων
τό μέτρομα πακίτα,
σ' όλους νά κάνης σχήμα, και τών Ταχοδρομίων
διανομείς χαιρέτα.

Μέ πειθαρχίας τρώμον
κοιμού και ζύπνια, νάνε,
και σέ σιδηροφάρμον
σταθμάρας σχήμα κάνε.

Συλλήδθη, Περικλέτο,
όπου κι' εν' όης κασιέτο
στάσου χαιρέτησέ το.

Άκόμη και τόν ίσκιό σου κέν βράδυ τόν ίδης
κέν' μέρα μέ πηλίκι, στάσου μετά σπουδής,
και γιά καλό και γιά κακό κάνε κι' έκείνου σχήμα
συμφώνως πρῶς τό κράτιστον τής πειθαρχίας ρήμα.

Άρσης τής κυρίας,
τους μπάλους, τές άνέσεις,
έκουε θεωρίας,
μουσικά, καθαιρέσεις.

Καθαίρεσις, μουσικότο,
μπάμ' μπούμ και πῆς καλλά σου...
καυήνε Περικλέτο,
τρέμε και την καλλά σου

Καθώς καθένας κρίνει
δέν εμπορεϊ νά γίνη
Στρατός χωρίς αὐτά
κι' άς έχης και λεπτά.

Κι' όταν ο ψευτοπόλεμος μέ νίκης στέψη γέρας
τόνα και τάλλο κέρας,
κι' όταν όλιγοήμερον θητείαν περατώσης
χωρίς νά τά τσιτώσης,
άπο στρατώνας έβγα,
δός τό χακί και φεύγα.

Κι' άρχινα τότε πάλι περιπάτο, σαλόνια,
ξαπλώματα κι' άστεια,
χωρίς γιά ψευτομάχας νά μέσ' ζητής γαλόνια
και νίκης άριστεία.

Γραγουδίκυ φλογερό κιμωμένο'στό φτερό.

Τά καυήμενα τά παιδιά
ήλθαν όλα μέ καρδιά,
και σ'γκώθησαν σ'τό ποδί.
φλογερά κι' ένδοσιώδη.

Κι' ύστερ' από τόσους πόνους, που τό γένος μας πονει,
πάλι πόθους γαλαζίνε τό γαλάζιο τό πανί.

Έστὴ σημαία κώνω σχήμα,
τήν σημαία προσκυνῶ...
τήν κυττάω μέσ' σ'τό κίμα
και ψηλά σ'τόν ούρανο.

Τήν έδόξασαν σ'τή σιλάβα παλληκάρια τιμημένα
δίχως κέν κυματισμό της ν' άντικρύσουσε κανένα.
Τήν έδόξασ' έκεί πέρα λεβεντόκορη νεότης,
που καθένας στρατιώτης
σταματῆ και κάνει σχήμα
'μπρός σ'τ' άθάνατό της μνήμα.

Έμπρός πάλι μέ τόν σάκο, κι' άς τόν φορτωθῆ σ'τή ράχη
κάθε τής καρδιάς παιδί,
πολεμείτε πολεμείτε, κι' άς μη διν' ή ψευτομάχη
δάφνης και μυρτιάς κλαδί.

Περασμένα ξεχασμένα,
μη παρῆπονο κανένα,
μη κανέναν ταμουδά.

Κι' ένας πόθος τώρα πάλι
νά φτερύση τό κεφάλι,
νά φτερύση την καρδιά.

κλωθίτε σηκωθήτε με την πρώτη κραυγή,
 'δς βροντήσουν τάματα σας με της σκλάβας την κραυγή.
 κλωθίτε σηκωθήτε... την σημαία προκυθώ,
 πού προβάλλει με την πούλια και με τον αγγερινό.

Σε σημαίας προσκυνείτε τον χρυσό των καββαλάων,
 αι το σύμβολο κωττάτε της ελπίδος, τουρακού,
 αι την πρώτη του λαμπράδα και μ'έκείνη του τη χάρη,
 πύχε τότε μέσ' στα χέρια του Δεσπότη Γερμανού.

Ισθμία μεγάλο πάλι την ψυχή μου παραπύρε,
 Περιολή πα'ε και οσείρε,
 πως φαίνεται πως τόχει το ζυλόνο μου κορμι
 άρραπάζεται φορμάε δίχως λόγο κι άφορμή.

Έπιστολή Δευτέρα της πρώτης θεομοτήρα.

Έτο φοβάλογο καββάλα
 φέλλω θούρια μεγάλα
 κι έμδατήρια, τραλλέ μου.

Πάλι μωδωσαν φτηρα
 απελάσεις και πυρα
 και κωανοί ψευτοπυλέμου.

Πως μ' άρεσ' η ψευτομάχη... δέν παθαίνεις ξαρκιά,
 δέν παθαίνεις πακιά.

Πλήρης δόξης και τιμής
 άτρομώτως πολεμάτε.

Πως μ' άρεσι τέτοια πάλι,
 πω μ' όλοθο το κεφαλι
 και γαρούσαλε' στ' αυτιά
 ρίχνοσι μες' στη φωτιά.

Ό Κορμάτης προχωρεί
 καββαλάρας αι φορέδα,
 κι όλοι στέκουν ετη άράδα
 και τους έπιθεωρεί
 και μες κάνει το βαρό.

Βλέπω στέβλους φρικτών
 και μικτάς κατά μικτών,
 τάγματα, ταξίμαρχίς, νοσοκόμους, λόγους, φιας,
 δ'πλα και στολάς ποικιλίας.

Του πολέμου το παθόν είμαι δέν το ποικινίσει
 κι' ό Κορμάτης ξαρκίσει:
 μάρε κατά του Μήτσου Ράλλη,
 ποθ' μου λέει τώρα πάλι
 πως καθόλου δέν τέρψουν τα γυνάσια που κάνω...
 'πίσω, Μήτσο, 'πίσω, Ράλλη... σ' έραγα, ρε πομπηλικάνο.

Εγώ θέλω με ραχάτι
 να ξαπλώνω στο κρεβάτι,
 αλλά κίτνω και καλό
 κι' έφραρίαις προσκαλώ
 και σες στρίβω το μαυλά.

Εγώ θέλω κασκαρίαις,
 έγω πάω' στις Δουκάταις,
 πάω και' στην Αϊδηφό.

Όμως έγω κι' άποθήαις
 από Μάνλιχο γεμάταις
 και την έσκηνη διψά.

Εγώ πάω και' στην Ζών και' στην Γκίτσα συχνίζω,
 με κι' έφραρους έκρηγνίζω.